

føres og udstyres med det dertil fornødne Maskineri og Materiel under en Kapital af ca. 3 Mill. Kr. Det paaregne de Herrer, at man skal se helt bort fra, men det vilde jo blive et meget betydeligt Offer for Staten, hvis man skulde rent afse en saa stor Kapital. Og det er min Opfattelse, at hvis man gik til, hvad de Herrer ønske, at have 2 Statsteatre drevne for Statens Regning, vilde intet af dem kunne betale sig. Begge vilde kræve ret betydelig Statsunderstøttelse foruden de mange Udgifter, som ere forbundne med forøgede Lønninger osv., thi det er jo en Selvfølge, at efterhaanden som Forholdene udvikle sig, vil man ikke kunne blive fri for at forhøje Lønningerne ogsaa for det kgl. Teater. Jeg har ikke ment, at det var Tidspunktet nu, da vi give en Lov, der kun gælder for 3 Aar, at give en almindelig Lønforhøjelse, og jeg mener, at Spørgsmaalet om en Revision af Lønningerne maa udsættes til det Tidspunkt, da vi staa overfor en endelig Ordning af det kgl. Teaters Forhold. For øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at det er vanskeligt at give Lønningslove for det kgl. Teater, idet man ikke kan have een fast Regel for Lønningerne for det optrædende Personale ved Operaen eller Skuespillet af den simple Grund, at hver enkelt af disse sceniske Kræfter maa engageres og lønnes under Hensyn til det Spørgsmaal: hvad ere de værd for Teatret? Jeg behøver blot at henlede Opmærksomheden paa, at en enkelt Kunstner, der i Fjor kun har optraadt 36 Gange, har modtaget derfor af Teatret 22,200 Kr. Saa meget er hans Optræden blot i 7 Uger værd. De ville altsaa se, at man ikke kan anlægge en bestemt Maalestok for Lønningerne og sige: Saa og saa meget skal der ydes til hver Skuespiller og Skuespillerinde, thi det er jo umuligt at gøre det. Her har Teatret og maa Teatret have en vis Frihed.

Endvidere staa vi efter min Mening overfor Spørgsmaalet om en Revision af den Del af Lønningerne, som gaar under Navnet Feu. En æret Taler, vistnok det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), mente, at det var en Bagatel (Johan Knudsen: Nej!) Det glæder mig, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. Saa ere vi her enige, det er ikke

nogen Bagatel, det er en betydelig Lønforhøjelse, som kan føre til, at en enkelt Skuespiller, som f. Eks. kan have en fast Løn af 6—7,000 Kr., kan ved Hjælp af Feuen og andre Sportler, som følge med, naa op til en samlet Løn af ca. 11,000 Kr. Det er ikke Smaaskillinger. Men vi komme altsaa senere til en Revision af dette Forhold. Jeg mener ikke, at Tidspunktet dertil er inde nu. Det maa udskydes, til vi komme til en endelig fremtidig Ordning af Teatrets Forhold til Staten.

Den højtærede Minister gik ud fra den Opfattelse, at da vi for 5 Aar siden vedtog den nuværende Ordning, var Meningen ikke absolut den, at det skulde være en midlertidig Ordning. Jeg tror, at den ærede Minister, for saa vidt han tænkte paa dette Ting, ikke har Ret i den Opfattelse. Den ærede Minister holdt sig ganske vist kun til de Motiver, der stode i Forslaget, og de Udtalelser, der faldt fra den daværende Ministers Side. For saa vidt har den ærede Minister Ret. Men Folketingets Standpunkt i den Sag var derimod det, at Folketinget i Virkeligheden nødigt gik ind paa den Ordning, der blev foreslaaet for 5 Aar siden. Man krympede sig meget ved at gaa ind paa den Ordning, men da man ikke fra nogen Side kunde paapege en heldigere Udgang af den Misère, hvori man stod ved den Ordning, der var truffen tidligere, idet man opførte Teatrets Budget paa Balance, og Balancen aldrig blev holdt, gik man ind paa den rent midlertidige Ordning. Men baade af Betænkningen og af den daværende Ordførers Udtalelser fik man en klar Forestilling om, at disse 5 Aar kun skulde være en Prøvetid for at se, hvorledes Teatret under disse Forhold kunde klare sig baade økonomisk og kunstnerisk. Men Meningen var ikke, at Ordningen skulde være vedvarende. Det samme Standpunkt indtager Folketinget den Dag i Dag, og naar man har indskrænket Varigheden af den Lov, vi nu staa i Begreb med at vedtage, til 3 Aar, er det Meningen, at vi ikke finde det rigtigt at opretholde en Tilstand, der stadig er midlertidig, men helst maa komme til en endelig Ordning af denne betydningsfulde Sag. Jeg venter derfor ikke, at de Overvejelser, der nu komme, føre til, at man ser fra Rege-